

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Σ. Ν. Β. (Σπυρίδων Ν. Βασιλειάδης)

Διός Ερωτες. Σεμέλη

Vaudeville εις πράξεις τρεις

Παρθενών, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 20 (Νοέμβριος 1872), σ. 1109-1124

ΔΙΟΣ ΕΡΩΤΕΣ

ΣΕΜΕΛΗ

VAUDEVILLE

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΖΕΥΣ. ΠΡΑ. ΣΕΜΕΛΗ. ΕΙΔΕΙΘΥΙΑ. ΕΡΩΣ.

* Η σκηνή ἐν Ὀλύμπῳ καὶ Θήβαις.

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

Τὸ τηλεσκόπιον.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Εἰς τὸ βάθος ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κάδμου. Ὅπισθεν τῶν ἀνακτόρων μακρὸς καὶ βαθὺς κήπος. Ἐκεῖθεν χαράδραι ὑψέων. Παρὰ τινι χαράδρῃ, ἐν μέσῳ εὐθαλῶν δένδρων, κάθηται ὁ Ζεὺς μεταθεσθλημένος εἰς ποιμένα καὶ ἕδει πρὸς βάρβιτον ἐνατενίζων περιπαθῶς τὸν κῆπον τοῦ Κάδμου.

ΖΕΥΣ

Ὅταν μακρὰν μου
Περᾶς ταχέα
Ὡς ἀστρου μίᾳ
Μαρμαρυγῇ,

Ποῖα μὲ σῦρει
Πρὸς σὲ μαγεῖα!
Ἐντός μου ποῖα
Χαρᾶς ἀυγῆ!

Κ' ἐγγὺς μου ὅταν
Αἰφνης περάσῃς,
Πῶς μὲ σπαράσσεις!
Πῶς παρευθῆς

Ὡς στάχυν τρέμω,
Ῥιγῶ καὶ καίω,
Φρίσσω κ' ἐκπνέω
Καραυωθεῖς!

(Ἀναφαίνεται ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους ἡ Σεμέλη κρατοῦσα τόξον καὶ φερέτραν. Κλίνει μετὰ πάθους καὶ ἀκροᾶται τοῦ ἔσματος.)

Καὶ ὅμως, — οἴμοι!
Ἄν κλίνω στένων,
Ἄν βλέπω μένων
Ἄνευ πνοῆς

Καὶ ἂν ἡσθάνθην
Σφαγᾶς χιλίας,
Στιγμᾶς μανίας
Σὺ τ' ἀγνοεῖς

ΣΕΜΕΛΗ καθ' ἑαυτὴν

Πῶς μὲ μαγεύει τὸ ἄσμα του! — Πρὸς ποῖον ἄρα ν' ἀποτείνεται; Ποῖος νὰ ἦνε ὁ ποιμὴν αὐτός; Τόσας ἡμέρας κελადεῖ ἐδῶ! Ἐὰν μὴ ἐφόρει τὴν ἑλαφρὰν αὐτὴν μηλωτὴν, θὰ ἔλεγον ὅτι εἶνε ὁ Ἀπόλλων. — Ἄλλ' ἂς ἀκούσω τὸ ἄσμα του ἵσως ἐκ τῶν λόγων ἐννοήσω τί σκοπεῖ, πρὸς ποῖον ἀποτείνεται.

ΖΕΥΣ ἕδων

Οὐτ' ἐφραντάσθης
Ἐν τῇ ζωῇ σου,
Νόμω ἀδύσσου,
Ἄν σ' ἀγαπῶ.

Οὐτε πιστεύεις
Εἰς τόσον βάθος,
Εἰς τόσον πάθος
Νὰ σιωπῶ.

ΣΕΜΕΛΗ καταβαίνουσα

Οὐδαμῶς βλέπω νὰ σιωπᾶς, θρηνηδὲ φιλέρημ' ἢ φωνή σου μάλιστα τρέπει παντόθεν εἰς φυγὴν τοὺς λαγωπούς, τὰς ἐλάφους, τοὺς χεῖρους ἔτι, σὺδ' εὐρίσκω θήραμα.

ΖΕΥΣ ἐγειρόμενος καὶ τρέμων

Δεσποσύνη, .. ἡγεμονίς, .. σύγγνωτε. Ἡ φωνή μου τρέπει εἰς φυγὴν βεβαίως τὰ θηρία, ἀλλ' ἵσως ἐλκύει πλησίον μου τὰς νόμφας..

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί! ἐὰν νόμφας φαντάζῃσαι τοὺς φρουροὺς τῶν ἀνακτόρων τοῦ πατρός μου, ἂν τὰ ῥόπαλα δύνανται νὰ κάμωσι εὐαισθητοτέρην τὴν ῥάχιν σου παρ' ὅσον εἶνε ἡ καρδιά σου. Ἄγνοεῖς ἵσως, ἀγροῦκε, ὅτι ἐκεῖ κάτω εἶνε τὰ ἀνάκτορα τοῦ πατρός μου Κάδμου;

ΖΕΥΣ οἶοναί ἀπορῶν

Καδμοῦ! Εἶνε μέτρον ὁ καδμὸς ἢ ὄνομα ἀμνοῦ;

ΣΕΜΕΛΗ

Εἶσαι ἡλίθιος. Ὁ Κάδμος εἶνε βασιλεὺς.

ΖΕΥΣ ἡλιθίως

Ὡ, ἐὰν ἤμην βασιλεὺς! ..

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐὰν ἦσο βασιλεὺς —

ΖΕΥΣ

Θά... θά... θά... ἐφίλουν τὴν κόρην του.

ΣΕΜΕΛΗ ραπίζουσα αὐτὸν

Ἄχρειε!—Τίνος κόρην θά ἐφίλεις;

ΖΕΥΣ

Τοῦ ἄλλου βραπιλέως, . . . αὐτοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ κτυπῶσα τὸν πόδα

Σιωπή!—Εἶδες τὴν κόρην του ποτέ;

ΖΕΥΣ

Ποτέ.

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς θά ἐφίλεις λοιπὸν αὐτήν;

ΖΕΥΣ

Διότι, . . . διότι μὲ εἶπον ὅτι εἶνε ὠραιότερα τοῦ ἕκρου καὶ τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ· διότι μὲ εἶπον ὅτι εἶνε γλυκυτέρα τῆς ξανθῆς κηρήθρας καὶ ἀγαθοτέρα φιλιτάτου ἀμνοῦ· διότι μὲ εἶπον, διότι μὲ εἶπεν εἷς παλκιὸς μου φίλος, ὅστις εἶδεν αὐτὴν λουομένην ἐκεῖ πέραν εἰς τὴν πηγὴν, ὅτι τὸ στέρνα της—

ΣΕΜΕΛΗ ἀπειλητικῆ

Τί;

ΖΕΥΣ

Ὅτι ἡ πτέρνα της εἶνε λευκοτέρα τῶν στεινῶν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὁ— ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ!

[Στενάζει θρηνηδῶς.]

ΣΕΜΕΛΗ καθ' ἑαυτήν

Ποῖα χάρεις εἰς τὸ σῶμα,

Ποῖον μέλι εἰς τὸ στόμα,

Ποῖος δῦαν ὀφθαλμός!

Τὴν ὀργὴν μου πῶς μαλάσσει,

Πῶς τὸ στήθος μου σπαράσσει

Ὁ βαθὺς μου στεναγμός!

ΖΕΥΣ

Ἐκτοτε αὐτὴν λατρεύω,

Πανταχοῦ αὐτὴν γυρεύω,

Αὐτὴν μόνην ἀγαπῶ·

Αὐτῆς μόνης τὴν εἰκόνα

Ἐκτοτε ἐντός μου φέρω,

Καὶ λιποθυμῶ καὶ σπαίρω

Ἄν τὰ ἔχνη αὐτῆς μόνα

Τῶν ἐρατεινῶν ποδῶν

Εἰς τοὺς λόφους ἀπαντήσω

Καὶ πετῶ νὰ τὰ φιλήσω

Ὅλοδύζων καὶ πηδῶν!

Καὶ χωρὶς αὐτὴν νὰ εἶδα

Καὶ χωρὶς τινα ἐλπίδα

Αὐτὴν ἔχω ὄνειρόν μου,

Γόητρον καὶ τύραννόν μου:

Ἄγαπῶ καὶ σιωπῶ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐάν σιωπῆς, πῶς πρὸ μικροῦ πρὸς αὐτὴν βεβαίως ἐτραγῶδεις τόσον ἠχηρῶς;

ΖΕΥΣ

Διότι ἐκείνη εἶνε μακρὰν οὐδὲ μὲ ἤκουεν!— ὦ, ἐάν μὲ ἤκουεν!

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐάν σὲ ἤκουεν;—

ΖΕΥΣ

Θὰ ἀπέθνησκα.

ΣΕΜΕΛΗ

Διατί;

ΖΕΥΣ

Διότι θὰ διέτασσε νὰ μὲ φονεύσωσιν . . . Διότι ἐκείνη εἶνε βασιλὶς καὶ ἐγὼ πτωχὸς, ἀγροῖκος, δυσειδῆς ποιμὴν.

[Κάθηται ἀπειρηκῶς]

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄλλὰ σὺ εἶπες ὅτι εἶνε τόσον ἀγαθὴ!

ΖΕΥΣ περιχαρῆς

ὦ, εἶνε ἀγαθὴ;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναὶ ἀγαθὴ, γλυκεῖα, δίχως χολὴν, ὡς ἡ περιστέρα.

[Καθεζομένη πλησίον του]

Πῶς λέγεσαι;

ΖΕΥΣ

Ἐγὼ; Λέγομαι Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

ὦ, ἐάν οἱ μέλανες Λυδοὶ ἦσαν ὡς σὲ, θὰ ἦσαν αἱ θεοὶ τῆς γῆς!

ΖΕΥΣ

Ἐλεγες λοιπὸν . . . ὅτι εἶδες τὴν κόρην σὺ;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Δηλαδή... αὐτήν;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Δηλαδή,.. πῶς...; Τὴν... τὴν... τὴν
Σεμέλην;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ ἐγειρόμενος καὶ ἀποχωρῶν τραγικῶς

ὦ Σεμέλη, ὦ Σεμέλη,
ὦ—ὦ ὄνομα γλυκὺ,
ὦ χαρὰ μου μυστικὴ!
Ὀνομα γλυκὺ καὶ θεῶν
Χίλια φλογώδη κλεῖτον
Βέλη

Κ' εἰς τὸ φάνημά σου βάλλον
Καὶ τὰ χίλια ὀμοῦ
Εἰς τὸ στήθος μου τὸ πάλλον,
Στήθος τοῦ πτωχοῦ ἐμοῦ!

[Πρὸς τὴν Σεμέλην]

Διατί ὅταν ὁ Φοῦθος εἰς τὰ ὄρη ἀνατέλλῃ
Καὶ χρυσίζεταὶ ὁ κόσμος νὰ μὴ λέγεται: «Σεμέλη»;

Διατί ὅταν τὸ ἄνθος τὸ εὐώδες βλύσῃ μέλι
Νὰ μὴ λέγωνται τὰ δύο μὲν ἐν ὀνομα: «Σεμέλη»;

Διατί ὅταν τὸ στόμα μ' ἄλλο στόμα ὅπερ θέλει
Ἐρωτᾷ, ἐνθ' κολλᾷται, νὰ μὴ λέγεται: «Σεμέλη»;

Διατί τὸ ὄνομά της
Εἶνε τόσον γλυκερόν;
Διατί νὰ μὲ σπαράττης
Ὀνομα φαρμακερόν;

Θέλω ὅταν ἀποθάνω
Εἰς τὴν πέτραν μου ἐπάνω
Τ' ὄνομά της νὰ γραφῇ
Καὶ θὰ ἦν' ἐκεῖ ἀκόμα
ὑπὸ τὸ βράχου μου χῶμα
Τοῦ θανάτου... ἀλοιφή!
[Πίπτει παρά τῆ Σεμέλη]

ΣΕΜΕΛΗ δακρύουσα

Πτωχὲ Λυδὲ.. Καὶ ἠγάπησες τόσον
δίχως κἂν νὰ ἴδῃς ποτὲ αὐτήν!— Ἐὰν ἔ-
βλεπες αὐτήν;

ΖΕΥΣ

Ἐὰν ἔβλεπον τὴν Σεμέλην καὶ ἠδυνάμην

ἔτι νὰ ζῶ, θὰ ἐκράτουν μετέπειτα καὶ τὸν
κεραυνὸν τοῦ Διὸς μειδιῶν!

ΣΕΜΕΛΗ

Φεῦ, πότον ἀπατάσαι! Ἡ Σεμέλη εἶνε
ἀγέρωχος ὡς θεότης, ἀλλὰ δειλὴ ὡς νή-
πιον. Ἡ Σεμέλη δαμάζει τὰ θηρία εἰς τὰς
χαράδρας, ἀλλὰ θὰ ἐκλινε τὰ γόνατα εἰς
τὴν θεᾶν ἐνὸς μόνου ἀνδρός. Ἡ Σεμέλη
ἔχει φρουροὺς καὶ τυράννους τὰ ὄμματα
ὄλων, διότι εἶνε βασιλεὺς. Πόσον εὐδαίμων
θὰ ἦτο ἐὰν εὑρισκε τὸν ἔρωτα ἐν μέσῳ τῶν
φύλλων καὶ τῆς ἐρήμου ὡς ἡ τρυγῶν, εἰς τὸ
βάθος στήθους ὡς ἡ χιῶν ἀγνοῦ καὶ νεάζον-
τος. Ἡ Σεμέλη ἐκείνη, ἦν τοιαύτην ὄνειρο-
πολεῖς, κλαίει καὶ αἱ χεῖρές μου πολλακις
ἐδέχθησαν καὶ ἀπέσυραν τὰ δάκρυά της..

[Κλαίει]

Ὅμως μοὶ ἀνέμνησες... ἰδοὺ δ' ἐγὼ, κλαίω
ἴδια πάθη. Ἠγάπησα νέον ἄνδρα, δροσε-
ρόν ὡς τὸν Ζέφυρον, εὐμουσον ὡς τὸν Ἀ-
πόλλωνα, ὠραῖον καὶ τῆς Σεμέλης πλειό-
τερον. Ἠγάπησα, — ἀλλ' εἰς μάτην! Ἐὰν
ποτὲ μάθῃ ὅτι καὶ ἐγὼ κρύφα εἰς τὸ Ἰν-
δαλμά του τήκομαι, ἴσως, ἴσως ἴδῃ ὅτι
τὸ ὄνειρον τῶν ἐρώτων του εἶνε πολὺ ἀνώ-
τερον τῆς κόρης ἣτις φέρεται εἰς τὰ ἴχνη του.

[Φεύγουσα]

ΖΕΥΣ

Πῶς λοιπὸν λέγεσαι σὺ, ἡ φίλη τῆς Σε-
μέλης μου καὶ τίς ὁ ἀγροῖκος γόης τῶν ἡ-
μερῶν σου;

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐγὼ; Γνωρίζω τὴν Σεμέλην καὶ ἰδοὺ
μεταβαίνω παρ' αὐτῆς. Σὺ ὅμως ἐὰν ποτὲ
ἴδῃς τὸν κλέπτην τῆς καρδίας μου, τὸ χρυ-
σοῦν μου ὄνειρον πλανώμενον, ἐδῶ που εἰς
τὰ βουνὰ κελαδοῦν τὸ γλυκὺ τῶν ἐρώτων
μου πτηνόν, εἰπέ του, εἰπέ:

ΖΕΥΣ

Εἰπέ:

ΣΕΜΕΛΗ καὶ ΖΕΥΣ

«Ὅτι εἰς τὸ ἀγαπᾶν
Θάω καὶ ζοῶν καὶ πᾶν
Ὅτι κλαίω καὶ πονῶ
Καὶ ἐν ὀνομα φωνῶ»

Ὅτι ὅπου ἂν σταθῶ
 Τὴν καλὴν μορφήν ποθῶ·
 Καὶ ποθῶ εἰς τὰ βουνά
 Ὅταν βήματα πλανῶ
 Καὶ θηρία συγκινῶ
 Ἡ γλυκεῖά του φωνή
 Μὲ τοῦ ἔρωτος πύρα
 Καὶ μὲ ἔρωτος πυρὰ
 Νὰ πετάσω, κατὰ γῆς;
 Ν' ἀφθεῶ βαρυαλγῆς
 Καὶ νὰ εἶπω: Σ' ἀγαπῶ,
 Σ' ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ!

ΣΕΜΕΛΗ φεύγουσα

Καὶ νὰ εἶπω: Σ' ἀγαπῶ,
 Σ' ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ!

ΖΕΥΣ ἀκολουθῶν

Καὶ νὰ εἶπω: Σ' ἀγαπῶ,
 Σ' ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ!

ΣΕΜΕΛΗ

Χαῖρε, Λυδέ!

ΖΕΥΣ ἀκολουθῶν

Εἰπέ με τ' ὄνομά σου, νόμφη τῶν ἀλσῶν!

ΣΕΜΕΛΗ φεύγουσα

Θά ἔλεγον αὐτὸ εἰς μόνον τῶν στεναγ-
 μῶν μου τὸν αἴτιον.

ΖΕΥΣ

Εἰπέ με τ' ὄνομά σου, νόμφη τῶν ἀλ-
 σῶν!— Ἄ, ἐὰν ἤμην ἐκεῖνος ἐγώ!..

ΣΕΜΕΛΗ ἐπανερχομένη βήματά τινα

Ἔως ἐδῶ, Λυδέ. Βλέπεις κάτω ἐκεῖ;
 Εἶνε οἱ φρουροὶ τῶν ἀνακτόρων καὶ, ἂν σὲ
 ἴδωσιν, ἐχάθης!

Καὶ φεῦγε καὶ μένε
 Καὶ πόνει καὶ στένε
 Καὶ φρίσσει καὶ καθε
 Καὶ φρόνει καὶ κλαῖε,
 — Ἄφροῦ ἀγαπῆς.

Καὶ ἔλπιζε στένων
 Καὶ πόθει ἐμμένων
 Κ' ἐν τέλει ἐκείνη
 Ἡ νόμφη θά κλίνη
 — Ἐὰν σιωπῆς!

ΖΕΥΣ μαγευθεὶς

Εἰπέ με τ' ὄνομά σου, ὦ βασιλῆς!

ΣΕΜΕΛΗ ἀπὸ τῆς κορυφῆς λόφου

Λυδέ, εἶμαι ἡ Σεμέλη.
 [Χάνεται διὰ τῶν βράχων]

ΖΕΥΣ δῆθεν ὡς ἐννεός

Ἡ Σε—...! ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ!

[Πίπτει κατὰ γῆς ὡσεὶ κεραυνόπληκτος
 καὶ σπαίρων]

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ζεὺς κατὰ γῆς καὶ σπαίρων. Ἦρα ἐμφανίζεται
 ἐπὶ τινος λόφου εἰς τὸ βάθος κρατεῖ εἰς χεῖρας
 τηλεσκοπίον· περισκοπεῖ καὶ τέλος ἀνακαλύ-
 πτει κατὰ γῆς τὸν Δία.

ἮΡΑ

Εἶνε ἐκεῖνος... Ἐπ' αὐτοφώρῳ!— Τὸ
 τηλεσκοπίον αὐτὸ μὲ σώζει· μάτην ἔθεσα
 τὸν Ἄργον φρουρὸν, κοιμᾶται· ἀλλὰ τὸ
 τηλεσκοπίον μόνον ἀνακαλύπτει.

[Ἐρχεται πρὸς τὸν Δία τρέχουσα]

Ἄθλιε!.. Ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ σὲ συλ-
 λάβω ἔπρεπεν!

ΖΕΥΣ σπαίρων κατὰ γῆς ἀκόμη

ὦ, ὦ, ὦ, ὦ!.. Σεμέλη!

ἮΡΑ καθ' ἑαυτὴν

Ἄ, ἡ Σεμέλη!—

(Τῷ Δι.)

Ἐγείρου, γλυκὺ φῶς· ἐγὼ εἶμαι, ὁ ἔρωσ σου!

[Λαμβάνει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὠτός]

ΖΕΥΣ ἀναπηδῶν μὲ ἀνοικτὴν ἀγκάλην

Ἦλθες καὶ πάλιν, Ἄρτεμι;

[Βλέπων τὴν Ἦραν]

Ἄ, γῆ καὶ οὐρανέ!

[Τινάζσεται μακρὰν]

ἮΡΑ

Εἶσαι ἀχρεῖος!

ΖΕΥΣ

Ἱστορία παλαιά!.. Τετριμμένοι, ἤθελα
 νὰ εἶπω, συκοφανταί. — Πῶς ὅμως ἐφα-
 νερῶθης πάλιν ἐδῶ;

ἮΡΑ

Τί ποικῶν ἐζήτεις κατὰ γῆς;

ΖΕΥΣ

Ἠεροώμην, φίλη μου, τοὺς κλαυθμοὺς
 τῶν νεκρῶν ἐν τῷ Ἄδῃ. Οἱ πτωχοί!

HPA πλησιάζουσα

Δι' αὐτὸ ἐπληρώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ σου
δακρύων;

ZEYΣ

Ναί.

HPA

Ἄλλὰ τὸ ἔνδυμα τοῦ ποιμένος αὐτὸ
ὑπερ φορεῖς;

ZEYΣ

Διατὶ ὄχι; Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθές μου φό-
ρεμα· Ζεὺς, εἶνε ὁ τοῦ κόσμου ποιμήν.

HPA

Ἄλλ' ἐκεῖ νομίζω εἶνε τοῦ Κάδμου τὰ
ἀνάκτορα.

ZEYΣ

Αἶ, ὕστερον;

HPA

Ὁ Κάδμος ἔχει κόρην.

ZEYΣ

Αἶ, ὕστερον;

HPA

Ἡ κόρη αὕτη εἶνε κυνηγός.

ZEYΣ

Αἶ, ὕστερον;

HPA

Εἶνε ὠραία κ' ἐρωτομανής.

ZEYΣ

Αἶ, ὕστερον;

HPA

Αἶ, αἶ, ἄ, αἶ, αἶξ καὶ ξηρός! Εἶσαι ἀ-
χρεῖος. Αἰωνίως αἰσχροτήτας! Τρεῖς ἡμέρας
ἔλειπες ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον. Ποῦ ἐπλανᾶσο;
Ἐπλανᾶσο ἐδῶ. Ἐστρωνες ἐδῶ παγίδα καὶ
παστάδα. Ἀθλιε! Σὲ ἐβαρύνθην. Ἀπηύ-
δησα νὰ σὲ διώκω, νὰ σὲ ὑβρίζω, νὰ σὲ
νούθετῶ. Εἶσαι ἀναίσθητος! Θὰ ἀποθάνω,
μὲ ἐθανάτωσες!

ZEYΣ

Μὴ φοβοῦ· εἴμεθα ἀθάνατοι.

HPA

Θὰ μεταβληθῶ εἰς θνητὴν καὶ θ' ἀπο-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

θάνω, ἂν μὴ δυνηθῶ πρότερον διὰ συνω-
μοσίας πάλιν νὰ σὲ ρίψω ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ!

ZEYΣ

Σιγά.— Ἄλλ' εἰπέ με διατὶ ταραττεσαι;

HPA

Εἰπέ με· τίνα κατεδίωκες ἐδῶ;

ZEYΣ

Οὐδένα ἢ οὐδεμίαν· βλέπεις ὅτι μάλ-
λον καταδιώκομαι, ἀπὸ σέ.

HPA

Πῶς εὐρέθης, τίνα ἐζήτηεις ἐδῶ;

ZEYΣ

Πάντα ἄλλον ἐκτὸς σοῦ, Ἡρα.— Ἄλλ'
ἄκουσον με, ἴδου ὁ λόγος: Μὲ εὐφραίνει
νὰ καταβαίνω εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἐδῶ
καὶ νὰ ἐνειροπολῶ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου.
Ἐδῶ προτίθεμαι νὰ δημιουργήσω ὠραῖον
καὶ γενναῖον λαὸν ὑπὸ τὸ ἄνομα τῶν Ἑλ-
λήνων. Ἐκεῖ κάτω, ὑποῦ γλυκὺς διαγελάξ
ὁ ὀρίζων, θὰ ἐγείρω τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-
νῶν, βασιλίδεα τῶν σοφῶν καὶ τῶν μαινο-
μένων. Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε,
Ἡρα! Βλέπεις πόσον φιλανθρώπως ἐργά-
ζομαι! Ἴι, θὰ ἴδης ποτὲ θέατρον ἐδῶ θαυ-
μασίων σκηνῶν! Θὰ δημιουργήσω λαὸν
τοσοῦτον μειλίχιον, ὥστε εἰς ἓν δάκρυ τοῦ
φονέως του, νὰ τῷ δίδει παρευθὺς συγ-
γνώμην· θὰ δημιουργήσω λαὸν τοσοῦτον
ἐμμουσον, ὥστε θ' ἀποθνήσκῃ χαιρών, φθά-
νει μόνον ὁ θάνατός του νὰ συνοδεύεται
ὑπὸ μουσικῆς· θ' ἀκολουθῇ τυφλῶς εἰς τὸν
κρημνὸν φθάνει μόνον ὁ ἡγήτωρ νὰ τῷ κε-
λαδῇ τῆς πατρίδος του τὸ ἄνομα· θὰ δη-
μιουργήσω λαὸν τοσοῦτον λάτρην τοῦ κάλ-
λους καὶ τοῦ ὑψηλοῦ, ὥστε θὰ δέχεται
βασιλέα του ἐν νήπιον, φθάνει μόνον τοῦ-
το νὰ καλῆται βασιλεὺς καὶ νὰ κρύπτῃ
εἰς χρυσοῦν νέφος τὴν ζωὴν καὶ τὴν κατα-
γωγὴν του· θὰ δημιουργήσω λαὸν τοσοῦτον
λεπτόνουν καὶ ἐνθουσιώδη, ὥστε θὰ ἐφεύρη
καὶ δώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν σοφίαν καὶ
τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλ' ὅστις δι' αὐτὸ τοῦτο,
ὑπὸ τοῦ κόσμου θὰ σταυρωθῇ.

HPA

Θὰ δημιουργήσῃς λαὸν ὅστις θὰ σὲ ὀ-

μοιάση ἀπὸ ποδῶν μέχρι κορυφῆς· λαὸν φίλον τῶν λαμπρῶν χρωμάτων, τῶν μεγάλων λόγων, τῶν εὐφυῶν κολάκων, θέλοντα αἰωνίως ν' ἀπατᾶται καὶ ν' ἀπατᾷ, λαὸν ἄστατον, νυσταλέον, ἐνθουσιώδη, μαινόμενον, πονηρὸν, ψεύστην, ὡς εἶσαι σύ!

ΖΕΥΣ

Ἐγώ; Διατί;

ΗΡΑ

Διότι ἀρκούντως σὲ ἐγνώρισα. Διότι μεθ' ὅσα μὲ εἶπες ψεύδεσαι. Διότι ἐδῶ κατεσκόπεις ἢ ἐκυνήγεις παρθένον τινὰ καὶ ὄχι ὠνειροπόλεις τὴν μέλλουσαν Ἑλλάδα σου!

ΖΕΥΣ

Ἄ, πῶς αἰωνίως ἀπατᾶσαι, Ἥρα, πῶς μάτην μὲ τυραννεῖς! Σὺ ἡ περιβαλλομένη τὸν κροσσὸν τῆς Ἀφροδίτης, σὺ ἡ ἐκάστοτε ἀναδυομένη ἀπὸ τῆς Κανάθου παρθένος, σὺ ἡ βασίλισ τῶν θεῶν καὶ τὸ ἄριστον ἄστρον τοῦ Ὀλύμπου, φοβεῖσαι τὰς θνητὰς κορασίδας τοῦ κόσμου; Ἐβαρύνθην ν' ἀπολογουῦμαι, Ἥρα. Μὲ συκοφαντεῖς, μὲ ὑποπτεύσαι, διότι πολὺ μὲ ἀγαπᾷς. Ὁμοῦς ἐκτὸς τῆς Ἥρας, τίνα ποτὲ ἠγάπησα; Ἐνθουμῆσαι τὴν χειμερινὴν ἐσπέραν ὅτε τὸ πρῶτον κατώρθωσα νὰ σὲ φθάσω καὶ μεταβληθεῖς εἰς κόκκυγα ἔπεσα εἰς τὰ γόνατά σου τρέμων καὶ ριγῶν δῆθεν ὑπὸ τοῦ ψύχους; Ἐνθουμῆσαι πῶς λαβοῦσα μὲ ἐθέρμαινες τὸ πρῶτον ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά σου, εἶτα δὲ μὲ ἐφίλεις τέλειον ἄνδρα περιπαθῶς; Ἄ, τότε ἦσο τόσον ἀφελῆς καὶ γλυκεῖα· σήμερον τόσον πονηρὰ καὶ ἄδικος!

ΗΡΑ καθ' ἐαυτήν

Πολὺ καλὰ ἄδικος! Ἐγὼ θὰ σὲ μάθω πόσον ἔχω δίκαιον.—

[Τῷ Δῷ]

Ἥμαρτον. Ἀημονῶ καὶ εἰμὶ ὡς πάλαι ποτὲ ἀφελῆς καὶ γλυκεῖα. Συγχώρει με· ἐνίστε αὐτὰ τὰ νεῦρα!.. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἔγγαμος βίος τῆς γυναικός· αἰωνία ἔρις· θάλασσα συζευθεῖσα τὸν ἄνεμον, ὅπόθεν ἡ αἰωνία τρικυμία.

ΖΕΥΣ ὀλοῖ χαρὰ

Ἄγωμεν εἰς τὸν Ὀλυμπον;

ΗΡΑ

Ἄγωμεν.

ΖΕΥΣ

Μίαν στιγμὴν· εἶπε ποῖος πάλιν εἶνε αὐτὸς ὁ διάβολος ὃν κρατεῖς;

ΗΡΑ

Τίποτε.

ΖΕΥΣ λαμβάνων τὸ τηλεσκόπιον

Κᾶτι εἶνε.

ΗΡΑ

Τίποτε. Ὑέλινος θήκη διὰ ζακχαρωτά· θὰ τὰ δώσω τοῦ μικροῦ Ἐρωτος.

ΖΕΥΣ ἀποδίδων αὐτὸ

Δός. Θώπευον, θώπευον τὸν Ἐρωτα.— Καὶ ἤδη φύγωμεν.

ΗΡΑ καὶ ΖΕΥΣ

Ἐλθε, ἄρμα τοῦ Ζεφύρου,
Κ' εἰς τὰ βῆθη τοῦ ἀπείρου
Τοῖς θεοῖς τῆς γῆς ἠδήγει,
Ὅπου φῶς καὶ ἁρμονία,
Καὶ φαιδρότης οὐρανια
Βασιλεύει οὐδὲ λήγει.

Ἄδρα, φέρε τὰ πτερά σου
Κ' ἐν τῇ μέσῃ τοῦ θιάσου
Σπεύσωμεν τῶν οὐρανίων,
Ὅπου νέκταρ, φῶς καὶ γέλως,
Ὅπου τῶν Μουσῶν τὸ μέλος
Τὸν μακρὸν μας· θέλγει βίον.

Εἰς τὴν γῆν ἐν τούτοις ὅπου
Πλέκ' ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου
Ἄχαρι καὶ φροῦδον ὄραμα,
Ἐρως, τρέχε σύ πονήρως
Κ' ἔσο τῆς σιηνῆς ὁ ἦρω·
Καὶ ὁ αἴτιος συνέμα.—

ΖΕΥΣ

Ἦλθε τὸ ἄρμα τοῦ Ζεφύρου. Δός με τὴν χεῖρά σου, Ἥρα, καὶ πετασθῶμεν ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ βράχου ἐκείνου.— Πόσον σὲ ἀγαπῶ!

(Λαμβάνει ὑπὸ τὸν βραχίονά του τῆς Ἥρας τὴν χεῖρα.—Καθ' ἐαυτὸν καὶ στρέφω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κάδμου.)

Ποῦ νὰ ἦνε ἡ Σεμέλη;
Ἄραγε νὰ μ' ἐνθουμῆται;

ΗΡΑ καθ' ἐαυτήν, ἐτέρωθεν

Ἄ, πανοῦργε, μὴ σὲ μέλῃ!
Καὶ ἡ Ἥρα ἐκδοκίεται.

[Φεύγουσιν]

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Αἰ ἐπωμίδες.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

[Ὀλύμπια δώματ'· ἄλλοι θεοὶ παίζουσιν, ἄλλοι γέλωσι πρὸς τὸν Ἥρην, ἄλλοι ἀκροῦνται καθαρίζοντα τὸν Ἀπόλλωνα. Ἡ Ἥρα καὶ ἡ Εἰλείθεια συνομιλοῦσιν ἰδίᾳ πρὸς τινὰ ἄκραν. Ὁ Ζεὺς ἄπῳν, αἰθρία δὲ πανταχοῦ καὶ γαλήνη.]

ΗΡΑ κρατοῦσα τὸ τηλεσκόπιον, καθ'ἑαυτὴν

Ὀὐδαμοῦ φαίνεται. Βεβαίως εἶνε ἐκεῖ, ἀλλ' εἶνε ὑπισθεν βράχου.

[Τῇ Εἰλείθειᾳ]

Μὴ λησμονήσῃς λαίπρον, Εἰλείθεια· ἔπως σὲ εἶπα· θὰ μεταβῆς ἐκεῖ, αὐτὴ θὰ σ' ἐπικαλεῖται· θὰ ἐπικαλεῖται σοῦ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀρωγὴν, διότι μετ' ὀλίγον ἴσως χρόνον ἔσεται μήτηρ καὶ ἤδη ἤκουσεν ἴσως ἐντός της τὰ θυμηδῆ διὰ πᾶσαν μητέρα, δι' αὐτὴν πικρὰ σκιρτήματα... Φανοῦ ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ ἄκρον βράχου τινός· θὰ σὲ ἴδῃ καὶ θὰ μείνῃ μόνη, θὰ ἔλθῃ πρὸς σέ· βιάδιον ἐπιπρὸς αὐτήν. Θὰ σὲ εἶπῃ πιθανῶς μυστήρια, θὰ σὲ εἶπῃ κλαίουσα τὰς ὀδύνας αὐτῆς καὶ θὰ σὲ ἐπικαλεσθῆ εἰς τὰς ὀδύνάς της παραστάτιδα καὶ ἴσως συνένοχον. Ἐχει πατέρα καὶ φοβεῖται· σὺ ὁμως μὴ φοβοῦ. Εἶπε αὐτῇ ἕ, τι σοι εἶπα. Ἄς ζητήσῃ τὸν ἕρκον του καὶ εἶτα ἄς ζητήσῃ τὴν μόνην χάριν παρ' αὐτοῦ· νὰ φανῆ ἐνώπιόν της οἷος πρὸς τὴν νόμιμον αὐτοῦ σύνευνον. Σὲ εἶπα. Μὴ ζήτηε πλείονα.

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ἡσύχει, μητέρα μου.

ΗΡΑ

Ἄκουσον, Εἰλείθεια· σὺ ἦσο τὸ μᾶλλον εὐπειθὲς καὶ μᾶλλον ἀγαπητόν μου τέκνον. Σοὶ ἐχάρισα τὴν ζωὴν καὶ τὸν Ὀλυμπον· καιρὸς νὰ δώσῃς μίαν καὶ μόνην χάριν εἰς τὴν μητέρα σου, καί τοι θεότης οὔσα τῶν τοκετῶν.

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Μήπως, μητέρα μου, εἶπα ὄχι; Πετῶ ἐκεῖ, ἰδοῦ! Λαλῶ ὀλίγα, πράττω πολλά· ἀνάμεινον καὶ θὰ ἴδῃς.

ΗΡΑ

Ἐχε τὴν εὐχὴν μου, Εἰλείθεια.

[Ἡ Εἰλείθεια ἀφανίζεται.]

Ἐχει καλῶς.—Λυσσοῦδέστατε!..

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὡς ἀνωτέρω οἱ θεοί. Ἡ Ἥρα ἔρχεται πρὸς τὸν Ἐρωτα, ὃν λαμβάνει ἀπὸ τοῦ ὠτίου.

ΗΡΑ

Ποῦ ἦσο, θηρίον, χθές;

ΕΡΩΣ τινασσόμενος ἀπὸ τῶν χειρῶν της

Εἰς ἓν ἄλλας ἐπλανώμενη

—Τοῦ Ὀλύμπου ναυαγός—

Ἐκεῖ κάτω

Εἰς τὰ ὄρη...

Ὅπου μὲ χρυσώδη κόμην

—Τῶν ἐλάφιων κωνηγός—

Ἐπλανᾶτο

Μία κόρη...

ΗΡΑ

Πῶς σὲ ἀγαπῶ, μικρὲ μου!—
Καὶ ἐλέγγο; Εἶπέ μου!

ΕΡΩΣ

Δέσποινά μου, τί σὲ μέλει;

ΗΡΑ ἀγωνιώσα καὶ καθ' ἑαυτὴν

Ὡ, βεβαίως! Ἡ Σεμέλη

ΕΙΡΩΣ

Καὶ ἐνθ' πρὸς θήραμά τι

Ἢ παρθένος βίγηλή

Βέλος βίπτει

Ὡς ἡ πάλην,

Τὰς πλευράς αὐτῆς σπαράττει

Ἢ λαθραία μου βολή,

Κ' ἀφῆνης πίπτει

Εἰς ἀγκάλην...

ΗΡΑ

Τίνος, τίνος; Ποῦτος ἦτο;

Κἂν αὐτὴ πῶς ἐκαλεῖτο;

ΕΡΩΣ

Πενθερά μου, τί σὲ μέλει;

«Τρυφερότης.»

ΗΡΑ ἐν ἀπογνώσει

Ἡ Σεμέλη!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Παρά ταῖς Θήβαις. Ἄλση καὶ ὄρη. Φαίνονται ἀπώτατα μόλις τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κάδμου. Ὁ Ζεὺς ὑπὸ στολὴν ποιμένος καὶ ὕπτιος ὑπὸ φιλό-
ραν θαυμάζει τὸ κενὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ-
δῶς ἀκούει τῶν φύλλων τὸν ψίθυρον. Ἡ
Σεμέλη γονυκλινῆς καὶ πλαγίως αὐτοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ

Πρέπει νὰ ὁμολογήσης ὅτι ἐνίοτε εἶσαι
ζῶον.

ΖΕΥΣ

Διατί;

ΣΕΜΕΛΗ

Διότι ἐνῶ ἔχεις ἐγγύς σου τοὺς ὀφθαλ-
μούς μου, θαυμάζεις τὰ φύλλα τοῦ δένδρου.

ΖΕΥΣ

Ἄ, κρίμα! Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἤλθε μί-
α ἀηδὼν νὰ καθήσῃ ἐπάνωθέν μας ἀλλ' ἔφυγε,
διότι σὲ ἤκουσε κλαυθμηρίζουσιν. Σιωπήσων
τέλος' μὲ ἔφαγες!

ΣΕΜΕΛΗ πικρῶς

Εὐχαριστῶ.

ΖΕΥΣ

Διατί;

ΣΕΜΕΛΗ

Τίποτε.—Τοῦλάχιστον ἄλλο τε ἐτραγώ-
δεις τόσον ὠραία! Ἐγείρου' θέλω νὰ σὲ
ἀκούω ἄδοντα, ἐγὼ δὲ σιωπηλῶς νὰ κλαίω.

ΖΕΥΣ

Κρίμα νὰ φύγῃ ἡ ἀηδὼν! — Νὰ τραγω-
δήσω εἶπες; Γνωρίζεις διατί κελαδεῖ ἡ ἀη-
δὼν τόσον ὠραία;

ΣΕΜΕΛΗ

Διότι εἶνε ἀηδὼν' ὄχι ὁ Λυδός.

ΖΕΥΣ

Μὴ ἐργίζεσαι.—Ὅχι' διότι ἐρᾷ.

ΣΕΜΕΛΗ

Λοιπὸν;

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν ἅμα παρέλθη ὁ καιρὸς τῆς ὀρχείας,
ἡ ἀηδὼν γίνεται πυργίτης ὀκνηρὸς καὶ
ἄφωνος. Ὁ ἔρως, ὡς τὸ ἔαρ, εἶνε πλήρης
ἀρώματος, κάλλους καὶ ζωῆς' ἄνευ αὐτοῦ,

ὁ κόσμος ἅπας εἶνε, ἀπλοῦστατα, κολοκύν-
θη. Σὲ συμβουλεύω τὸ ἔαρ νὰ δώσης μικρὰν
προσοχὴν εἰς τὴν φωνὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ
ἔνου' θὰ ἴδῃς ὅτι εἶνε λιγυρά, καθαρὰ, εὐ-
τονος, μελωδικὴ σχετικῶς, διότι ἐρᾷ καὶ
πολλάκις ἐρᾷ ἰδανικῶς ὅλως καὶ ἐν τῇ ἀνα-
μνήσει μόνον. Προσέσχεες ποτὲ τὸν νοῦν εἰς
αὐτήν; Ἴσως ὄχι' μὴ λησμονήσης λοιπὸν τὸ
ἔαρ, νὰ δώσης μικρὰν προσοχὴν εἰς τὴν φω-
νὴν τοῦ ἔνου.

ΣΕΜΕΛΗ

Εἶνε περιττὸν' ἀκούω ἤδη τὴν φωνὴν τοῦ
Λυδοῦ.

ΖΕΥΣ χασιώμενος

Διάβολε, πῶς μ' ἐκδικεῖσαι! — Ἐὰν ἤμην
ποτὲ Ζεὺς, θὰ ἐβελτίουν βεβαιότατα τὸν
κόσμον. Τὸ ἔαρ ἐν πρώτοις θὰ διήρκει, του-
λάχιστον ἐδῶ ἐν Ἑλλάδι, μῆνας δέκα, εἰς
τρόπον ὥστε . . . — Πόθεν εἶνε ὁ πατήρ σου,
Σεμέλη;

ΣΕΜΕΛΗ

Σὲ εἶπα' ἀπὸ τὴν Φοινίκην.

ΖΕΥΣ

Ἄ, δι' αὐτὸ ἡ κόρη του εἶνε φλογερὰ ὡς
ἡ ἄμμος τῆς Λιβύης. — Μὲ εἶπες ὅτι ὁ πα-
τήρ σου ἔφερε τὴν ἀλφάβητον εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα' τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλφάβητος;

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄλφα-βῆτα-καὶ τὰ λοιπά. Μουσικοὶ τό-
νοι τῆς διανοίας. — Ἀλλὰ τὰ ἰδικά σου ὄντα
εἶνε δι' ὀγκηθμούς!

ΖΕΥΣ

Ἄλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα! . . . Πόθεν
ἀπέρρευσαν αὐτὰ τὰ καθάρματα ὡς τὰ τῆς
ἰλῆος τοῦ Νεῖλου! Καὶ Ζεὺς ἂν ἤμην, θὰ
ἐφοβούμην πάντοτε αὐτοὺς τοὺς Αἰγυπτί-
ους' μυστηριώδεις καὶ σκοτεινοὶ ἄνθρωποι!
— Ἄλφα, βῆτα! . . . — Φοβοῦμαι αὐτὰ τὰ
λεγόμενά σου γράμματα! — Καλλίτερον
ἔπου ἐγεννήθην ὁ Λυδὸς καὶ ὄχι Ζεὺς.

[Στρεφόμενος πρὸς τὴν Σεμέλην]

Διότι οὐδαμῶς φοβοῦμαι νὰ χάσω ποτὲ τὸν
Ὀλυμπον, ἔχω δὲ εἰς τὰ ἀριστερά μου τὴν
Σεμέλην. Φίλησόν με.

ΣΕΜΕΛΗ δακρύουσα

* Άλλοτε ἐν τούτοις τῆς θείας μου Εὐρώπης ἦτο αὐτός ὁ Ζεὺς ἐραστής! . . Καὶ ἐμὲ, ἐμὲ τὴν κόρην τοῦ Κάδμου, ὑβρίζει οὗτος, ὁ Λυδός!

ΖΕΥΣ

Σὲ ὑβρίσα, Σεμέλη; Συγχώρει με· ἔχω σήμερον βαρὺν τὸν στόμαχον καὶ μ' ἔρχεται εἶδος ὑπνου.— Τί γίνεται ἡ Εὐρώπη; Ὁ κακοήθης ἐκαίνος Ζεὺς! . .

[Σεμέλη ἀνεγειρομένη μεθ' ὀρμῆς]

Εὐφῆμαι, ἄθλιε! Εἶσαι βοῦς!

[Φεύγει]

ΖΕΥΣ κατ' ἰδίαν

Ἐγενόμην καὶ τοῦτο χάριν τῆς θείας σου!

ΣΕΜΕΛΗ ἐπαναστραφεῖσα βιαίως

Φύγε, φύγε, Λυδέ! Ἐρχεται ἄνθρωπός τις! Ἐρχεται νομίζω ἢ τροφός μου. Φύγε!

ΖΕΥΣ ἀναπηδῶν

Φεύγω! Ἐφυγον!

(Ὁ Ζεὺς κρημνίζεται εἰς χαράδραν καὶ χάνεται.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Σεμέλη. Προσέρχεται ἡ Εἰλείθουα εἰς σχῆμα ὠραίας καὶ σεμνῆς γυναίκος.]

ΣΕΜΕΛΗ χωρήσασα βήματά τινα πρὸς αὐτὴν

Ποία εἶσαι σὺ; Ὅταν κυνηγῶ εἰς τὰ ἔρη, μέχρις οὗ ὁ ὀφθαλμὸς βλέπει, κωλύεται τοῖς θνητοῖς ἢ πλησίον μου διέλευσις. Σὺ πῶς ἐτόλμησες νὰ ἔλθῃς τοσοῦτον ἐγγὺς πρὸς τὴν κόρην τοῦ βασιλέως;

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Μὲ ἐζήτησες. Εἶμαι ἡ Εἰλείθουα.

ΣΕΜΕΛΗ

* Α, ἡ Εἰλείθουα! . . Ναί· σὲ ἐζήτησα, σὲ ἐπικαλέσθην. Φοβοῦμαι πολὺ μὴν ἦμαι μήτηρ. Ἐνώπιόν σου, θεά, οὐδὲν μυστήριον ἐρώσης γυναικός· ἠγάπησα νεαρὸν ἄνδρα, ἐμμανῶς ἀγαπῶντά με. Ἐδῶ ἐν μέσῳ τῶν δασῶν, ἐρχομένη δῆθεν πρὸς θήραν, διχλανθάνω τὰ ὄμματα τοῦ πατρός μου ἄλλ' οὐχὶ καὶ τὰ ὄμματα τοῦ Λυδοῦ. Ἐγὼ κρατῶ φερέτραν καὶ βέλη καὶ ἐγὼ πίπτω τρω-

θεῖσα ὑπὸ τῶν βλεμμάτων του! Ἴδου πῶς φοβοῦμαι ὅτι εἶμαι μήτηρ καὶ σὲ ἐπικαλούμην, Εἰλείθουα. Ὁ Λυδός! . . Ὡ, εἴαν ποτε ἀνέβαινεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, πολλαὶ θεαὶ ἀναχωροῦντα θά ἠκολούθουν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν, ἐλόμεναι τὸν ἔρωτά του ἀντὶ τῆς ἀθανασίας!

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Σὲ ἀπατᾷ.

ΣΕΜΕΛΗ

Τίς;

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Ὁ Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὁ Λυδός;

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Ναί. Ἐχει γυναῖκα, εἶναι ἔγγαμος. Σὲ ἀπατᾷ. Οὐδὲ λέγεται Λυδός. Τὸ ὄνομά του εἶνε ἄλλο.

ΣΕΜΕΛΗ

Μὲ ἀπατᾷ; . . .

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Ναί. Εἶνε οὐχὶ ποιμὴν ὡς σοὶ φαίνεται καὶ παρουσιάζεται, ἀλλὰ μέγας στρατηγός, πολλὰ πορθήσας ἄστεα ἀλλὰ καὶ πολλὰς καρδίαις.

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς λέγεται λοιπόν;

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

* Ἄδυνατῶ νὰ σὲ εἶπω τὸ ὄνομά του. Ἐρώτησον αὐτὸν καὶ θέλει ἴσως σὲ τὸ εἶπῃ. Ἄν ἀρνηθῇ, τότε εἰς μόνος τρόπος ὑπάρχει νὰ μάθῃς αὐτὸ καὶ ἐννοήσῃς τίς ὁ ἀνὴρ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἦ, τίς τρόπος, τίς;

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Εἶνε γενναῖος ἀνὴρ καὶ ἂν ποτε σοὶ δοκισθῇ, οὐδέποτε θά παραδίῃσῃ τὸν ὄρκον του καὶ ἂν ἀναστραφῇ ὁ κόσμος. Ἴδου λοιπὸν ὁ τρόπος· δοκισὸν πρῶτον αὐτὸν ὅτι θέλει τελέσῃ ὅ,τι θέλεις τῷ ἀπαιτήσῃ.

ΣΕΜΕΛΗ

"Υστερον;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ἴερὸν ἔχει μόνον τὸν ὄρκον ὃν δίδει εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγῆς. Ἄς σοὶ ὀρκισθῆ λοιπὸν ἐκεῖ. Ἐνθυμοῦ. Εἶτα ζήτησον νὰ ἐμφανισθῆ ἐνώπιόν σου ὡς προσέρχεται εἰς τὴν νόμιμον αὐτοῦ σύζυγον.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, τὸν ἄπιστον! — Πῶς προσέρχεται εἰς αὐτήν; Ἡοῦ ἔχει, ποῖαν ἔχει γυναῖκά του νόμιμον;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Προσέρχεται πρὸς ἐκείνην φέρων περὶ τὴν κεφαλὴν κράνος χρυσοῦν καὶ πτερῶν πληθὺν περὶ αὐτὸ, σπάθην ἀδαμαντίνην περὶ τὴν ἄσφιν ζωννύμενος, τοὺς πόδας μικραῖς ἐνωπλισμένους περόναις, εἰς ἀμφοτέρους δὲ τοὺς ὤμους φορῶν ἀργυροχυεῖς ἐπωμίδας.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, τὸν ἄπιστον! — Τί εἶνε αὐταὶ αἱ ἐπωμίδες;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ἄ, εἶνε αὐταὶ. Ἐπωμίδες. Ὠραῖος πολεμικὸς κόσμος τῶν Περσῶν μεγιστάνων. Χρυσαὶ πτέρυγες τῶν Ὠραίων πολεμιστῶν. Εἶνε ἄθροισμα διαχρύσων καὶ εὐτέχνων χρυσοῦν περὶ στρογγύλον ἀργυροῦν πέταλον, ὅπερ ἐμπορπίζεται εἰς τὸν ὤμον, αἱ δὲ χρυσοὶ κυματίζουσι σαγηνεύοντες οὕτω τὴν νίκην, τὰ νήπια καὶ τὰς νεάνιδας.

ΣΕΜΕΛΗ

Καὶ ὅμως ἐγὼ ἠγάπησα αὐτὸν χωρὶς ἐπωμίδων!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Εἶνε πλᾶνος.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ἐὰν οὕτως ἔχει, εἶνε θηρίον!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ὅχι, θὰ ἴδης, εἶνε προσηνὴς καὶ εὐμάλακτος καρδία. Ἐὰν ἐπιμείνης θὰ φανῆ ἐνώπιόν σου ὡς ἔχει ἀληθῶς· ἐὰν ἴδης τὰς ἐπωμίδας εἰς τοὺς ὤμους του, τότε θὰ μάθης τὸ ὄνομά του. Μὴ φοβοῦ. Τὰ δὲ σπουδαῖα, ἔς ἄλλοτε, Σεμέλη. Τώρα φρόντισον

νὰ μάθης τὸν ἄνθρωπον. Σὲ ἀπατᾷ. Πίστευσον· εἶμαι ἡ Εἰλείθεια.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, πιστεύω! Εἶδα αὐτὸν πολλάκις νὰ παίζῃ καὶ νὰ δαμάζῃ ἀφελῶς τοὺς λέοντας τῶν δασῶν. Φαίνεται ὅτι εἶνε μέγας· αἰσθάνομαι τὴν δυνάμιν του εἰς τὸν ἔρωτά μου. Ἄ, τὸν ἄπιστον!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Μὴ ἀπελπίζου. Σὲ ἀγαπᾷ. Σὲ ἀγαπᾷ περιπαθῶς. Τίς οἶδεν· ἴσως καταλίπη τὴν πρώτην του σύζυγον χάριν σου Ἐὰν δεχθῆ νὰ ἔλθῃ πρὸς σὲ ὡς ἐμφανίζεται ἐνώπιον ἐκείνης, τοῦτο ἔσται τὸ ἄριστον τεκμήριον ὅτι θὰ λησμονήσῃ τέλος τὴν παλαιὰν κοιτίδα του.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄλλως θὰ παραβῆ τὸν ὄρκον του· καὶ μὲ εἶπες—

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ναί· καὶ ἐπειδὴ ἀγνοεῖ οὐδὲ θὰ εἰκάσῃ ὅτι τοιοῦτόν τι θὰ τῷ ἀπαιτήσῃ, θὰ ὀρκισθῆ ἐὰν ἐπιμείνης. — Ἴσως ἔλθῃ μετὰ μικρὸν· μὴ εἶπες τι περὶ ἐμοῦ· ἐγὼ φεύγω.

ΣΕΜΕΛΗ δακρύουσα

Ἄλλὰ...

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ἐς ἄλλοτε τὰ σπουδαῖα. Θέλω σοὶ ἐπανέλθῃ. Μάθε πρῶτον τὸν ἀληθῆ ἔραστήν σου. Ὀρκισον αὐτὸν εἰς τὴν Στύγα· εἶτα ἐπὶ τοῦ ὄρκου ζήτησον νὰ προσέλθῃ ἐγγὺς σου ὡς προσέρχεται ἐνώπιον τῆς νομίμου συνεύου του. Φεύγω.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, θὰ ἀποθάνω!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Μὴ φοβοῦ. Θάρρει καὶ θέλε· ὅλα παρέρχονται καὶ ὅλα ἀποκτῶνται. — Χαῖρε. — Μὴ εἶπες τι περὶ ἐμοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὅχι.—Ὅα ἐπανέλθης;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ναί.—Υγίαινε. Προσοχή!

[Ἡ Εἰλείθεια ἀπέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Σεμέλη μόνη. Μένει εἰς βαθεῖαν σιγήν. Μετὰ μικρόν.

ΣΕΜΕΛΗ ἄδουσα

I

Λύραν δότε μοι, γόητρα δότε
 Νά μαγεύσω τὰ στήθη παντός·
 Καὶ ὁ βράχος ἂν κλαύσῃ αὐτός,
 Ἵσως κλαύσῃ κ' ἐκεῖνος κ' ἐν τότε.

Δύσαν δότε μοι, φίλτρα μαγίσσης
 Ἐν μου ἄσμα φρικτὸν ν' ἀκουσθῇ
 Καὶ τὸ στήθος του νὰ βραχισθῇ
 Εἰς ἔν ἄσμα κατάρρας καὶ λύσσης.

II

ὦ σκληρὲ, ὄν ἠγάπησα τόσον
 Καὶ ἐπίστευσα τόσον πολὺ,
 Ἦσο μαύρη θανάτου χολή
 Κ' ἐγὼ ἐδλεπον ταύτην ὡς ὄροσον.

ὦ σκληρὲ, εἴθε, εἴθε ν' ἀπλοῦται
 Διμακτὴν πλατεῖα κηλὶς
 Ὅπου αἴφνης ἐν χεῖλος φιλεῖς
 Καὶ κρανίον νεκροῦ νὰ γυμνοῦται.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Σεμέλη. Ἐμφανίζεται ὁ Ζεὺς, ὡς πρότερον, ὑπὸ ἐνδύμα ποιμένος.

ΖΕΥΣ

Ὅποιον ἄσμα! Ἄνανεοῦται ὁ ἔρωσ σου.

ΣΕΜΕΛΗ ἀπομάσσοισα τὰ δάκρυά της καὶ ἰλαρὰ
 Οὐδέποτε ἔπαυσεν· ἀλλ' ὁ σὸς, ἐσθέσθη.

ΖΕΥΣ

Ἐσθέσθη; Πλανᾷσαι.

Ἄφ' οὔτου μὲ ἠτένισες πυρκαϊὰ μὲ κείει
 Καὶ μ' ἐν' ἐλαίου ὡς βροχὴ τὰ μειδιάματά σου·
 Ἄν ἀνατέλλῃ, φίλη μου, ὁ ἥλιος κ' ἐκπνέῃ
 Ὅ ἔρωσ μου αἰώνιος ζῆ εἰς τὸ φίλημά σου!

Ἐντός μου ζῶσιν ἀδελφὰ περιστερὰ καὶ λύκοι
 Ἄφ' οὔτου μὲ ἐθώπευσες μὲ τὴν ἀδραν σου χεῖρα·
 Καὶ εἶμαι ὅλος ἔτοιμος, ὡς πυριταποθήκη,
 Νὰ ἐκρηγῶ εἰθένα σου αἰώνιο φθλμῶν σπινθηρα.

ΣΕΜΕΛΗ εὐχαρῖς

ὦ, ὦ!... Ἦσυχάσατε.—Ποῦ εἶχες κρυβθῆ.

ΖΕΥΣ

Ἐγὼ; Ἐπανέλαβον τὴν ἀναπνοήν μου
 Δύο ὥρας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἄλλ' εἰπέ με
 λοιπόν: Τίς ἦτο ἐκεῖνη;

ΣΕΜΕΛΗ

Κανείς. Ἢ τροφός μου.

ΖΕΥΣ

Ἄ, σὲ ἐζήτουν;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί· καὶ θὰ φύγω.

ΖΕΥΣ

Ἄ, ὄχι, ὄχι· λυπήσου με. Ποῦ θέλεις νὰ
 μείνω; Μόνος μου, ἔρημος, ἐν μέσῳ τῶν
 αἰγῶν;

ΣΕΜΕΛΗ μὴ κρατουμένη

Οὐδαμῶς· πλησίον τῆς γυναικός σου καὶ
 ἐν μέσῳ τῶν βραχιόνων της.

ΖΕΥΣ ἀναπηδῶν ὡς τρωθεῖς

Τῆς γυναικός μου!

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί. Εἶσαι ψεύστης, εἶσαι πλάνος, οὔτε
 μὲ ἀγαπᾷς, οὔτε ἠγάπησες. Μὲ ἠπάτησες
 μόνον· ἔχει καλῶς, βλέπομεν ἀργότερα.
 Χαῖρε!

ΖΕΥΣ

Σεμέλη!...

ΣΕΜΕΛΗ φεύγουσα

Βόσκησον τὰς αἰγὰς σου!

ΖΕΥΣ γονυκλιτῶν

Σεμέλη, σὲ ἀγαπῶ. Ἰδέ με!

ΣΕΜΕΛΗ ἐπαναστρέφουσα

Εἰπέ με τὸ ἀληθές σου ὄνομα. Εἰπέ με
 πῶς λέγῃσαι ἀληθῶς καὶ δοκίζομαι αἰώνιον
 πρὸς σὲ ἔρωτα.

ΖΕΥΣ

Τὸ ἀληθές μου ὄνομα! Λυδός.—Πῶς σὲ
 ἀγαπῶ!

ΣΕΜΕΛΗ

Εἰπέ με, διότι ἔφυγον!

ΖΕΥΣ

Τὸ βαπτιστικόν μου τάχα ὄνομα θέλεις;

ΣΕΜΕΛΗ

Τὸ ἀληθές ὄνομά σου.

ΖΕΥΣ

Ἄθανάσιος Ζηνοβίος.

ΣΕΜΕΛΗ

Ψεύδασαι· αὐτὰ εἶναι ὀνόματα τρωγλοδυ-
τῶν· σὺ ὅμως εἶσαι καταγωγῆς εὐγενοῦς καὶ
τρανήν δαίγμα ὃ πρὸς σέ ἐρωῶ μου. Εἶπέ μὲ
τ' ὄνομά σου καὶ σέ συγχωρῶ. Σὲ ὀρκίζω εἰς
τὸ ἀληθές σου ὄνομα ποῖος εἶσαι;

ΖΕΥΣ ὑπερηφάνως

Εἶμαι ὃ ἐρῶν τῆς Σεμέλης. Ἄρκει;

ΣΕΜΕΛΗ ἠπίως

Ὅχι. Σὲ ἠγάπησα τόσον καὶ ν' ἀγνοῶ
τίνα ἠγάπησα! Ἄ, εἶσαι θηρίον!

[Κλαίει]

ΖΕΥΣ

Ἄφες με νὰ σ' ἀγαπῶ
Μετὰ θέρμης αἰωνίως,
Πλὴν χωρὶς νὰ σὲ εἶπῶ
Ποῖος εἶμ' ἐγώ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ποῖος!

ΖΕΥΣ

Διατί ποθεῖς νὰ μάθης;
Εἶν' αἰνίγματα ὃ βίος...
Μὴ παντός τὴν λύσιν μάθης,
Μή, θά λησθηῖς.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ποῖος!

ΖΕΥΣ

Ἄν ὃ Φοῖβος ἀνατέλλῃ
Χέων βόδα θαυμασίως,
Σὲ ἀρκεῖ αὐτό, Σεμέλη·
Βλέπε, θαύμαζε.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ποῖος!

Ποῖος εἶσαι σὺ, εἶπέ μοι,
Ὁ γλυκὺς καθαρωδὸς
Ὅν αὐτός ὃ λέων τρέμει
Καὶ πᾶς—

ΖΕΥΣ

Εἶμαι ὃ Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐάν ἔχῃς τὴν καρδίαν
Ὅπως γέλωτα παιδός,
Διατί τηρεῖς ἀγρίαν
Σιγὴν;

ΖΕΥΣ

Εἶμαι ὃ Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

ὦ, ἰδὲ τὰ θάκουά μου!
Μὴ γέλῃς παιγνιωδῶς·
Πόνησον τὸν ἔρωτά μου...
Ποῖος εἶσαι;

ΖΕΥΣ

Ὁ Λυδός.

Πίπτε εἰς πιστὴν ἀγκάλην
Καὶ λησμένοι τὴν ζωὴν
Καὶ εἰς φίλημά σου πάλιν
Τὴν ὑστάτην δὸς πνοήν.

Δύναμαι ἂν ἀπατήσῃς
Καὶ τὸν ἔλιον νὰ σδύσω!

[Συνερχόμενος]

Ἄλλ' ἐάν αὐτὸ θελήσῃς
Εἰς τὸ σκότος πῶς νὰ ζήσω
Καὶ τυφλὸς εἰς τὰς πλευράς σου,
Δίχως νὰ θεῶμαι τὰς,
Τὰς καλλίστας χάριτάς σου,
Δίχως—

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς μὲ ἀπατῇς!

ΖΕΥΣ

Ἐάν σὲ ἀπατῶ, συναινῶ νὰ ἀποθάνω.
Τί τούτου μείζον;

ΣΕΜΕΛΗ

Ἦ ἀλήθει· Εἶπέ μὲ αὐτήν.

ΖΕΥΣ

Εἶπα.

ΣΕΜΕΛΗ

Οὐδὲν εἶπες.—Λυδὲ, ἄκουσόν με: παραι-
τοῦμαι τῆς γενεᾶς σου, τοῦ ὀνόματός σου,
τῆς γυναικός σου· ὀρκίσου μοι ὅμως ὅτι
ἐκτὸς τούτων πᾶν ὅ,τι ἄλλο σὲ ζητήσω,
ὀρκίσου μοι ὅτι θέλεις τελέσῃ.

ΖΕΥΣ

Ἐκτὸς τούτων, πᾶν ἄλλο πράττω καὶ
ὀρκίζομαι ὑπὲρ σοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὁρκίσου εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός.

ΖΕΥΣ σόνουος

Τῆς Στυγός!...

[Καθ' ἑαυτὸν]

Βεβαίως ἐδῶ εἶνε ὃ δάκτυλος τῆς Ἥρας!

ἐκ τοῦ ὄνου τοῦ θηρίου. Ἄλλ' ὅπως δὴ ποτε
ἐμπρός!

[Τῇ Σεμέλῃ]

Ὁρκίζομαι εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγὸς νὰ εἶπω
καὶ κατορθώσω ὑπὲρ σοῦ πᾶν ὅ,τι θελήσῃς,
ἐκτὸς τριῶν: νὰ σοὶ εἶπω τὴν καταγωγὴν
μου, τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν γυναῖκά μου,
ἐὰν ἔχω.

ΣΕΜΕΛΗ περιχαρῆς

Ἄ, λοιπόν! Μικρὰ πράγματα ἀπαιτῶ
ἄκουσον: θέλω νὰ ἔλθῃς ἐνώπιόν μου
ὡς προσέρχουσα εἰς τὴν νόμιμον
γυναῖκά σου. Εἰς τὸν ὄρκον σου!

ΖΕΥΣ ἐμβρόντητος

Πῶς!

ΣΕΜΕΛΗ

Τίποτε, τίποτε! αὐτό.

[Θωπεύουσα τὸν Δία]

Ἐκείναι αἱ ἐπωμίδες! Ἐκείνοι οἱ χρυσοὶ
κρασοὶ, αἶ; Τί λέγεις; Εἰς τὸν ὄρκον σου!

ΖΕΥΣ κάτωχρος

Δός με τὴν χεῖρά σου! Λιποθυμῶ, Σεμέ-
λη, λιποθυμῶ! Βοήθει με.— Ἄ, κατάρτατος
Ἦρα, ἄ, θηρίον παμμήχανον!— Ἐχάθημεν...
[Λιποθυμῶν πίπτει κατὰ γῆς]

ΣΕΜΕΛΗ κλίνουσα ἀνωθὲν τοῦ

Θὰ ἔλθῃς; Βεβαιότατα... Εἰς τὸν
ὄρκον σου!

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Ὁρα 4 M. M.

ΣΚΗΝΗ Α'.

[Ἐν Ὀλύμπῳ. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἥφαιστου.
Ὁ Ἥφαιστος ἡμίγυμος, μέλας, χλωρός, αὐ-
χηρὸς, κατασκευάζει ἐπὶ μεγίστου ἄκμονος
τοὺς φλέγοντας κερανοὺς τοῦ Διός. Ἡ Ἦρα
θλίβει τοὺς φουσητήρας μετὰ χαρᾶς, παρυσιαμένη
ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ καὶ παρατρύνουσα τὸν Ἥ-
φαιστον. — Κύκλω ὁμίχλη καὶ ἀπώτερον πυ-
κνοτέρα.]

ΗΡΑ

Ἐμπρός, Ἥφαιστε μου, ἔμπρός τέκνον
μου! Κατασκευάζε ὅσον δύνασαι καλλιτέ-
ρους τοὺς κερανοὺς.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Διατί ὅμως; Μὴ ἐπαπειλήται νὰ τις
στάσις τιτάνων κατὰ τοῦ οὐρανοῦ;

ΗΡΑ

Ἡ στάσις εἶνε πλέον ἐντὸς τοῦ οἴκου
ἡμῶν, ὄχι ἐπὶ τῆς γῆς. Δέον ὁ Ζεὺς νὰ
καταστῇ ἀληθῆς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐκείνη ἢ Ἀφροδίτη, ἐκείνη εἶνε ἡ αἰτία
παντὸς κακοῦ. Ἐκείνη καὶ ὁ φίλος αὐτῆς
Ἄρης! Ἐγὼ ὅμως νὰ τοῖς ἐτοιμάσω ἐγὼ
ἱστορίαν, δι' ἣν θὰ γελῶσιν ἄνθρωποι καὶ
θεοὶ εἰς αἰῶνας αἰῶνων.

ΗΡΑ

Πτωχὸν τέκνον μου... Σὲ ἀπατᾷ ἡ
πανούργος;

[Αἰρομένης τῆς ὁμίχλης κατὰ μικρὸν φαίνεται
εἰς ἄκραν τινὰ βράχου ὁ Ζεὺς, καθήμενος σύν-
νου, βαρῆς, μελαγχολικός.]

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μὲ ἀπατᾷ; Ὁφθαλμοφανῶς, εἰς τὸ παι-
σμὰ μου, ὑπὸ τὰς χεῖράς μου σχεδὸν, ἐνώ-
πιον ὄλων πολλάκις, ἀναφανδόν!

ΗΡΑ

Καὶ ὅμως εἶνε ἡ νόμιμός σου σύνευος!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Σύνευος; Ἡ πικροτέρα εἰρωνεία ἐν οὐ-
ρανῷ καὶ γῆ! Μήπως ποτὲ μοὶ προσωμί-
λησεν; Μήπως ποτὲ μοὶ ἀπέτεινε κἄν ἓνα
λόγον θωπείας, φιλίας, προσοχῆς, ἔστω
ψευδοῦς; Ποτέ! Ὁ Ἄρης δι' αὐτὴν τὸ
πᾶν. Ἐκείνου τὸ βλέμμα, ἡ κόμη, τὸ βῆμα,
τὰ στέρνα, ἡ σπάθη, ἐκείνου ἡ ἀσπίς, ἐκεί-
νου τὸ κράνος, ἐκείνου τὸ θούριον, — πᾶν
αὐτῆς γόητρον!

ΗΡΑ καθ' ἐαυτὴν

Αἱ ἐπωμίδες πάντοτε.

[Τῷ Ἥφαιστῳ]

Εἶδές που τὸν Δία;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ὅχι φαίνεται ὅμως ὅτι βαθεῖαν θὰ φέ-
ρη τινὰ δυσθυμίαν, διότι ὁμίχλη πυκνὴ κα-
λύπτει τὸν Ὀλυμπον. — Ἄ, θὰ ἐκδικηθῶ,
θὰ ἐκδικηθῶ φρικωδῶς κατὰ τῆς Ἀφροδί-

της. Θὰ σὰς κάμω νὰ γελάσητε πολὺ πολὺ δι' ὅ,τι ἐφεύρω κατ' αὐτῆς καὶ τότε θὰ σὰς ζητήσω διαζύγιον· εἶτα τὴν Ἥραν.

ΗΡΑ

Ἐκδικήσου καὶ ἔλπιζε. — Πόσοι νὰ ἦνε, τέκνον μου, οἱ κεραυνοί;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ὅσοι ἀρκοῦσι δι' ὧν νὰ θανατωθῶσι μύριοι τιτᾶνες.

ΗΡΑ

Ἐχει καλῶς. Ὅμως σφουρηλάτησον ὀλίγους ἀκόμῃ κελοῦ κακοῦ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἄ, ἐκεῖνος ὁ ἄγριος φονεὺς, ἐκεῖνος ὁ Ἄρης, ἐκεῖνος ὁ θηριώδης!

[Ἡ ὀμίχλη καλύπτει τὸ χαλκεῖον.]

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΖΕΥΣ μετὰ μικρὸν, ἀνεγειρόμενος καὶ βηματίζων

Μ' ἔρχεται νὰ θραύσω τὴν κεφαλὴν μου εἰς τοὺς βράχους τοῦ Ὀλύμπου! Νὰ μὴν ἴδω αὐτὴν τὴν Ἥραν ἐμπρὸς μου, διότι δευτέραν φορὰν θὰ κρεμάσω αὐτὴν ἐκ τῶν ποδῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ! Τὸ τέρας! — Ἄς χυθῇ ὀμίχλη περὶ τὸν Ὀλυμπον· οὐδένα θέλω νὰ ἴδω τῶν θεῶν! Ἡ πτωχὴ Σεμέλη, ἡ ἀθήρα νόμφη, πῶς ἐπέμενε ἀγνοοῦσα ὅ,τι ἐζήτει!.. Ἄ, παρὰ νὰ δώσω αὐτῇ τὸν θάνατον, προτιμῶ νὰ ἀποθάνω, ἂν ἡδυνάμην νὰ ἀπέθνησκον! Δυσὸν τὸ ἕτερον: ἢ πρέπει νὰ πατήσω τὸν ὄρκον μου καὶ τότε ἐκείνη σώζεται· ἢ πρέπει νὰ ἀποθάνω πρὸ αὐτῆς καὶ τότε πάλιν σώζεται. Τὸ πρῶτον; Ὅχι· εἶμαι βασιλεὺς. Ἀλλὰ τὸ δεύτερον; Ναί, τὸ δεύτερον· ἄς ἀποθάνω!

[Μετὰ μικρὸν]

Ναί· ἐβαρύνθησαν τόσους αἰῶνας, ἐβαρύνθη τὰς μάχας, τὰς νίκας, τοὺς πόθους, τὰ πάθη, τοὺς ἔρωτας. Ἐπειτα πρέπει νὰ σωθῇ ἡ Σεμέλη· ἂν μεταβῶ παρ' αὐτῇ ὡς ὠρίσθη, ἀπόλετο. Ἄς μεταβῶ λοιπὸν ἐγὼ εἰς τὸν θάνατον. Πῶς ὅμως, πῶς; Διατὶ ὄχι; Αὐτοκτονῶν.

[Μετὰ μικρὸν]

Ἄλλ' ἄρα δύναμαι; Πῶς ὄχι! Δύναμαι τὸ πᾶν. Ὅπωςδῆποτε...

[Φωνῶν]

Ἐρμῆ!

[Ὁ Ἐρμῆς παρουσιάζεται]

Εἰπέ εἰς τὴν Εἰμαρμένην νὰ ἔλθῃ εἰδῶ.

[Ὁ Ἐρμῆς φεύγει]

Ἄς ἀκούσωμεν καὶ αὐτὴν. — Ἀλλὰ πῶς ὅταν θέλω; Θέλω· αὐτὸ ἀρκεῖ. Εἶμαι ὁ Ζεὺς ἢ ὄχι;

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Ζεὺς. Ἐρχεται ἡ Εἰμαρμένη. Εἶνε γρατὰ. Φέρε λευκὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ λευκὴν ἐσθῆτα μὲ ἐρυθρὰς παρυφάς.

ΖΕΥΣ

Αἱ πικρῆαι ὑπερεπλήρωσαν τὰ στήθη μου. Ὁ βίος ἔπαυσε νὰ μὲ ἀρέσῃ. Τέλος ἔχω λόγους ἀνωτέρους. Λοιπὸν...

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Λοιπὸν.

ΖΕΥΣ

Εἶμαι ὁ ὑπάτος τῶν θεῶν;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Δύναμαι τὸ πᾶν;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν θέλω νὰ ἀποθάνω. Δύναμαι;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Πῶς;

ΖΕΥΣ

Γινόμενος αὐτόχειρ.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ὅχι.

ΖΕΥΣ

Καὶ διατὶ;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Εἶσαι αἰώνιος.

ΖΕΥΣ

Εἶσαι παλίμπκις! Κρημνίσου, γρατὰ καὶ

σὺ μέγαιρα! Ἵραϊὸν θεὸν μὲ καταστήσατε
ἐλαίαι γυναῖκες σεις!

[Ἡ Εἰμαρμένη φεύγει]

Ἑρμῆ, Ἑρμῆ, Ἑρμῆ!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ζεὺς. Ἐρχεται ὁ Ἑρμῆς.

ΖΕΥΣ

Ποῖα ὥρα εἶνε;

ΕΡΜΗΣ

Τέσσαρες παρὰ τέταρτον, μ. μ.

ΖΕΥΣ

Φύγε καὶ σὺ, κάθαρμα!—Πτωχὴ Σε-
μέλη, ἐν ἀκόμῃ τέταρτον! . .

[Ὁ Ἑρμῆς ἀπέρχεται]

Καὶ νὰ δώσω τόσον εὐθύτως τὸν μέγιστον
ὄρκον μου! Καὶ νὰ μὴ δύναμαι οὐδὲν ὑπὲρ
αὐτῆς!

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ζεὺς. Ἐρχεται ὁ Ἡφαίστος φέρον ἑπ' ὤμων δύο
βαρεῖς σακκοὺς οὓς ἀποθέτει ἐνώπιον τοῦ Διός.

ΖΕΥΣ

Τί εἶνε πάλιν αὐτά;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Εἶχον σκωριάση ἐν τῇ ἀποθήκῃ μου ὄσοι
ἔμμενον καὶ ἐκτύπησα νέους καὶ ἀνεσκευάσσα
τοὺς παλαιούς.

ΖΕΥΣ

Τί εἶνε, σὲ λέγω, ἐδῶ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Νέοι κεραυνοί.

ΖΕΥΣ πλήρης ὀργῆς

Ποῖος σὲ παρήγγειλε νὰ κατασκευάσης
αὐτούς;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἡ Ἑρμ. — Δυσανασχετεῖ λέγει νὰ σὲ

βλέπη πορευόμενον πλησίον τῆς μὲ κεραυ-
νοὺς ἀλαμπεῖς καὶ βραγχνοὺς τὴν φωνήν!

ΖΕΥΣ

Φεῦ, τῆς κακουργίας σου λέξινα ζηλό-
τυπος!

[Μένει ὡς ἐννεὸς ὑπὸ φρίκης, ἐνῶ ἡ ὀμίχλη
κατακαλύπτει αὐτούς]

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Παρὰ ταῖς Θήβαις. Πυκνὸν ἄλσος, Ἡ Σεμέλη ἐν-
δεδυμένη περικαλλῶς καὶ δρέπουσα ἄνθη.

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς πάλλεται ἡ καρδία μου! . . Ἄρα
ποῖος νὰ ἦνε; Εἶδες πόσον προσεπάθησα
ν' ἀπασύρω τὴν παράκλησίν μου! Ἀλλὰ καί
ὅσον μὲ παρεκάλει καὶ φλογερῶς ἐκέλευε,
τόσον ἐγὼ πλειότερον ἐπέμενον. « Εἰς τὸν
ὄρκον σου! » Τοῦτο ἦτο ἡ παγίς μου καὶ ἡ
φρίκη του. Δάκρυα, στόνοι, δεήσεις, ἀπει-
λαί, φόβοι του, ὅλα ἀπέβησαν μάτην· ἐπέ-
μεινα καὶ ἐνίκησα. Θὰ ἔλθῃ. Θὰ ἴδωμεν τὰς
ἐπωμίδας. Πόσον ὠραῖος ἦν με αὐτάς!
Ἄ, ἐὰν μὴ ἦτο ἄπιστος! . . Ὡ, φαντάσου
κυματίζουσιν ἀπὸ τοῦ κράνουσ λοφιάν καὶ
μικρὰς χρυσαῖς πτέρυγας εἰς τοὺς ὤμους,—
τὰς ἐπωμίδας! Θὰ ἦνε μαγεία, θεῖον τι!

[Μετά μικρὸν]

Ὅμως νὰ μὲ ἀπατήσῃ! Ὁ ἀνηλεὴς! . . Ἦτο
μακνώδης. Ὡ, καὶ νῦν ὅτε γνωρίζω ὅτι μὲ
ἠπάτησε τόσον σκληρῶς, πλειότερον κλίνω
πρὸς αὐτὸν καὶ πλειότερον αἰσθάνομαι ἐμαυ-
τὴν ἐρωτικῶσαν!—Πότε λοιπὸν θὰ ἔλθῃ;

[Ἐξάγουσα χρυσοῦν ὠρολόγιον]

Μοὶ ἔδωκεν αὐτὸ νὰ γνωρίζω τὴν στιγμήν
τῆς ἐλεύσεώς του. Ὅταν ἡ μικρὰ αὐτὴ βε-
λόνη φθάσῃ ἐκεῖ, θὰ φανῇ ἐνώπιόν μου. Ὡρα
μὲ εἶπε τετάρτη θὰ ἦναι αὐτή. Ἴδου μετὰ
μικρὸν ἐγγίξει. Πῶς ἡ καρδία μου πάλλε-
ται! . . Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ σύρεται αὐτὸς
καὶ ἀκολουθῇ τὸ μικρὸν τοῦτο ἄθυρμα,
ἐγὼ αὐτὴ θὰ ὤθουν τὴν βελόνην εἰς
τὸ σημεῖον τῆς τετάρτης ὥρας, σημεῖον
κλειῖον δι' ἐμὲ ἄρρητον εὐδαιμονίαν καὶ αὐ-
ράνια ὄνειρα.

[Μένει σόνουσι]

[Μετά μικρόν]

Ὅπως αὔρα φαιδρᾶ
 Εἰς τὸ ἄλλοσε περᾶ
 Καὶ τὰ φύλλα μαλάσσει,
 Οὔτω φόβος λεπτός
 Εἰς τὰ στήθη κρυπτός
 Τὴν ψυχὴν μου ταράσσει.

Ἄν παντοῦ φωτεινὰ
 Ἄνθη, δρόσοι, πτηνὰ,—
 Φεῦ, οὐδὲν μὲ εὐφραίνει!

Ὅλη τρέμω, βίγῳ,
 Τοῦ ἀγνώστου ἐγὼ
 Ἢ τυφλῆ ἐραμμένη.

Ποτος εἶσαι, ὦ σὺ,
 Ὅν χρυσαίου κροσσοὶ
 Κ' ἐπωμίδες κοσμοῦσιν,
 Καὶ ὡς ἀνακτ' ἄλλοῦ
 Μετὰ κάλλους πολλοῦ
 Ἄλλοι, οἴμοι, φιλοῦσιν!

Ἄν φανῆ ἀληθές
 Πῶς οὐχὶ σὺ ὁ χθές
 Ὅ ποιμὴν μου σὺ εἶσαι,—

Εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν,
 Ὡ ὦρατε ποιμὴν,
 Καὶ τὸν βίαν μου σῶσαι!

Θέλω, ναί, ἡσυχίᾳ
 Ἢ δειλῆ μου φυγῆ
 Νὰ σθεσθῆ ὡς τι μύρον,

Ἄν φανῆς ἄλλος τις...
 Τῶν ἀπλῶν ὑβριστῆς
 Τῶν χρυσαῶν μου ὀνείρων.

[Ἀκοῦνται μικρὰν βροντὴν τινεσ. Ἄστραπαὶ διασχίζουσι τὸν ὀρίζοντα. Ἡ κύκλω φύσει βρέμει.]

ΣΕΜΕΛΗ ἰδοῦσα τὸ ὠρολόγιόν της

Ὡραὶ τέσσαρες, ἀκριβῶς.

ΦΩΝΗ βαρεῖα ἀλλ' ὡς ἡ τοῦ Λυδοῦ καὶ ὑπισθεν τῆς σκηνῆς.

Οὔτω Σεμέλη, προσομιλεῖ τῇ Ἡρᾷ ὁ Ζεὺς!

[Βρονταί, ἀστραπαί, σκόπη, κερανοὶ πληροῦσι τὴν σκηνήν]

ΣΕΜΕΛΗ μόλις κρατουμένη

Ἰλαοὶ θεοί!..

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Σεμέλη. Πίπτει ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν μέσῳ κεραυνῶν καὶ νεφελῶν

ΖΕΥΣ

Σεμέλη, ἦλθεν ὁ Λυδοῦς!

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ὁ Ζεὺς!...

(Κεραυνωθεῖσα πίπτει κατὰ γῆς)

ΖΕΥΣ γονυκλιπὼν παρ' αὐτῆς ὀτρὶ τὴν χεῖρά του εἰς τὸ στήθος της

ὦ, ἐνεκρώθη!

(Κλαίων)

Τοῦ λοιποῦ, καλὴ Σεμέλη,
 Δι' ἐμὲ τὸ πᾶν σκοτία
 Ἐπαυσέ μοι ν' ἀνατέλλῃ.
 Μετὰ σοῦ καὶ ἡ πρώτη.
 Ἄν παντὶ ὁ κόσμος μέλι,
 Ἄψινθός μοι ἡ ζωὴ!
 Οἶ, οἶ, οἶ, οἶ, οἶ, οἶ!

Ἡρα, Ἡρα, ἡ φοικτὴ σου
 Ἰσοῦ τέχνη κατωρθώθη.
 Καὶ τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου
 Διὰ σοῦ ἐκεραυνώθη.
 Πνεῦμα στιγερᾶς ἀδύσσου,
 Ὡ μηχανορράφος γραῦ!
 Αὔ, αὔ, αὔ, αὔ, αὔ, αὔ!

ὦ Σεμέλης ἔδον φῶς μου.
 Σ' ἔλεγον ἐγὼ: μὴ τίγῃ
 Τὰ αἰνίγματα τοῦ κόσμου
 Σκοτεινὰς ὑφάλους σῶγε,
 Καὶ εἰς ἕαρος εὐόστμου
 Τέρπου χρώματ' ἀγλαά...
 Ἄ, ᾶ, ᾶ, ᾶ, ᾶ, ᾶ!

Ὅμως σ' ἐκδικῶ καὶ νόσω
 Μετ' ὀλίγον τὸν μηρόν μου
 Κ' ἐν αὐτῷ ἐγὼ θά κλείσω
 Τὸν ἐν σοὶ Διόνυσόν μου—
 Κ' ἐν καιρῷ θά σε γεννήσω
 Τῆς Σεμέλης μου υἱέ!
 Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ!

Χαῖρε, φίλη μου!—Καὶ πάλιν
 Ὅταν βλέπω παραφρόνας
 Εἰς θανάτου πῶς ἀγκάλην
 Σ' ἔδωκα ἐγὼ καὶ μόνος,
 Πίπτω εἰς λυσσιώδη ζάλην,
 Σπαίρω, μαίνομαι, βοῶ...
 ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ!

[Μίθει ἐπικλινῆς ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Σεμέλης, ἐνθ' τὸ κατάδημα πίπτει.]

ΤΕΛΟΣ.

Σ. Ν. Β.